

DIARI DE SESSIONS DE LA COMISSIÓ DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DL. PM. 353-1992 Fq.Con.núm. 33/27

IX legislatura

Any 2018

Núm. 88

Presidència
de l'Honorable Sra. Maria Concepció Obrador i Guzmán

Sessió celebrada dia 19 d'abril de 2018

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

Compareixença del Sr. Salvador Angosto i Posada, representant de l'Associació Balear de Superdotats i Altes Capacitats; de la Sra. Catalina Cerdà i Llompart, representant de l'Associació Balear de Nins amb Malalties Rares; del Sr. Gabriel Bibiloni i Femenias, coordinador d'Estudiants en Xarxa i president del Consell d'Estudiants de la Universitat de les Illes Balears; i del Sr. Joan Martorell i Caimari, representant de Mallorca sense Fam, per tal d'exposar la seva visió i opinions sobre la matèria pròpia de la Ponència per a l'estudi del document lliurat a aquest Parlament pel Consell Escolar de les Illes Balears i elaborat sobre la feina feta per Illes per un Pacte Educatiu, especialment en aquelles qüestions més relacionades amb l'àmbit de la seva actuació.. 1376

LA SRA. PRESIDENTA:

Bones tardes, senyores i senyors diputats. Començarem la sessió d'avui i, en primer lloc, els demanaria si es produeixen substitucions?

No hi ha cap substitució.

Volem donar la benvinguda a la diputada que s'estrena en aquesta ponència, Agustina Vilaret, benvinguda i bon començament.

Compareixença del Sr. Salvador Angosto i Posada, representant de l'Associació Balear de Superdotats i Altas Capacitats; de la Sra. Catalina Cerdà i Llompart, representant de l'Associació Balear de Nins amb Malalties Rares; del Sr. Gabriel Bibiloni i Femenias, coordinador d'Estudiants en Xarxa i president del Consell d'Estudiants de la Universitat de les Illes Balears; i del Sr. Joan Martorell i Caimari, representant de Mallorca sense Fam, per tal d'exposar la seva visió i opinions sobre la matèria pròpia de la Ponència per a l'estudi del document lliurat a aquest Parlament pel Consell Escolar de les Illes Balears i elaborat sobre la feina feta per Illes per un Pacte Educatiu, especialment en aquelles qüestions més relacionades amb l'àmbit de la seva actuació.

I passam a l'únic punt de l'ordre del dia d'avui, relatiu a la compareixença del Sr. Salvador Angosto i Posada, representant de l'Associació balear de superdotats i altas capacitats; de la Sra. Catalina Cerdà i Llompart, representant de l'Associació balear de nins amb malalties rares; del Sr. Gabriel Bibiloni i Femenias, president del Consell d'Estudiants de la Universitat de les Illes Balears i del Sr. Joan Martorell i Caimari, representant de Mallorca sense fam, previstes en el pla de treball de la ponència per a l'estudi del document lliurat en aquest Parlament pel Consell Escolar de les Illes Balears i elaborat sobre la feina feta per Illes per un Pacte Educatiu, per tal que exposin la seva visió i opinions sobre la matèria pròpia de la ponència, especialment en aquelles qüestions més relacionades amb l'àmbit propi de l'actuació de cada compareixent.

Assisteixen el Sr. Salvador Angosto i Posada, la Sra. Catalina Cerdà i Llompart, el Sr. Gabriel Bibiloni i Femenias i el Sr. Joan Martorell i Caimari. La presidència, en nom de la comissió, els dóna la benvinguda.

Ara pot passar el Sr. Salvador Angosto i Posada, que pugui per favor a fer la seva intervenció, i té un temps de deu minuts.

EL SR. REPRESENTANT DE L'ASSOCIACIÓ BALEAR DE SUPERDOTATS I ALTES CAPACITATS (Salvador Angosto i Posada):

M'agradaria demanar-vos si podia fer la intervenció en castellà, jo entenc perfectament el mallorquí, però em trob més còmode. Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Sí, evidentment es pot expressar en l'idioma que vulgui.

EL SR. REPRESENTANT DE L'ASSOCIACIÓ BALEAR DE SUPERDOTATS I ALTES CAPACITATS (Salvador Angosto i Posada):

Gràcies. En principio, agradecer la oportunidad que se nos da para hacer esta intervención y dar nuestro punto de vista desde nuestra experiencia para el tema de las altas capacidades. Bueno, yo soy Salvador Angosto, soy padre de 3 hijos, 2 de ellos identificados como altas capacidades, miembro de una asociación que lleva 14 años peleando por las altas capacidades en Mallorca y también miembro de una federación que constituimos el año pasado con otras dos asociaciones ACTEF y ACT Menorca, una asociación de altas capacidades y talentos de Ibiza, Formentera y Menorca. Y pensábamos que, bueno, más que como asociación mallorquina, ya que estamos en el Parlament, teníamos que hablar como federación de altas capacidades en Baleares.

La inteligencia, o la capacidad intelectual ha existido siempre, es quizás de las cualidades humanas que son más democráticas, porque son capaces de florecer independientemente del sexo, edad, geografía, situación social, económica, etc., como potencial, pero para su desarrollo sí que afectan todos esos condicionantes y todas estas características y condiciones, y ahí es donde debe intervenir la administración para que se minimicen todas esas circunstancias en el desarrollo de ese potencial, que es la capacidad intelectual.

Las altas capacidades podríamos decir que es un potencial que si se desarrolla puede generar tener unos conocimientos y pensar de una manera diferente, afrontar los problemas de una manera diferente, tener un pensamiento divergente y va muy asociado al tema de la creatividad.

¿Cuál es la situación de las altas capacidades en Baleares? Desde el año 2004, que es cuando empezamos a trabajar por ellas en las islas, y hasta el pasado curso 2014-2015, el colectivo de altas capacidades ha sido un colectivo prácticamente, como nosotros decimos, invisible, porque ha existido pero no está identificado, ni hay una conciencia social de su existencia y por supuesto de sus necesidades.

En el curso 2015-2016, después de una demanda de varios años, se puso por fin en marcha un protocolo de identificación, elaborado a través de la Universidad, que está teniendo un éxito para la situación en la que nos encontrábamos importante. Hasta entonces las identificaciones se hacían a demanda, es decir, o los padres o los docentes, cuando tenían sospechas, solicitaban la identificación al centro escolar que, bien por parte de orientación del propio centro escolar o de conselleria, realizaba la evaluación. Lo que ocurre es que, aparte de esa demanda, los padres y los docentes, si no están formados, no tienen porque ser identificadores de una posible alta capacidad.

A partir de ese curso escolar 2015-2016 se pone en marcha el protocolo y pasamos a tener, según los datos que tenemos del ministerio, pasamos en el curso escolar 2015-2016 hay 627 casos identificados en Baleares, en el global de Baleares porque no se tienen datos por islas. Una vez en marcha el protocolo de identificación, que en su primer año se hace una evaluación en primero de primaria y en un segundo año se hace la evaluación en primero de secundaria.

Los últimos datos que tenemos son de diciembre del 2017, es decir, un curso y un trimestre posterior a que se ponga en marcha el protocolo, los casos de identificados son 1.050, es decir, ha habido un aumento de un 67,46%.

Aún así, si consideramos que la población de altas capacidades que hay es de un 7% hay diferentes estudios de todo tipo, hay un 3, un 5, un 7, un 10, un 12, hay gente que piensa que hasta un 25, pero considerando un 7%, que es lo que en un informe la Universidad en el pasado 2016 consideró que era un tanto por ciento que se podía justificar, ese 7%, a pesar de tener el protocolo de identificación en marcha, sólo tenemos identificado un 8,4. Hemos dado un salto de calidad muy importante, pero hay que seguir trabajando en el tema de la identificación porque mientras no estén identificados seguirá siendo un colectivo invisible, y por supuesto no serán atendidas sus necesidades. Además, no hay que quedarse en la mera identificación, que es un primer paso, sino que hay que ir a lo que realmente nos interesa, que estén atendidas las necesidades de este colectivo de altas capacidades.

En el documento del *Pacte per l'Educació* que hemos recibido y sobre el que versa nuestra intervención hemos visto sí que hay muchos aspectos que vienen reflejados de los que nosotros llevamos demandando, solicitando, informando y asesorando tanto a la administración como a los centros educativos.

Coincidimos plenamente con la idea de que el centro educativo objetivo sea un centro educativo inclusivo en el que todo el mundo tenga cabida, por supuesto incluyendo las altas capacidades. Subrayamos los términos de equidad y de calidad, como se refleja en el Pacto Educativo, equidad que no significa igualdad, es decir, no darle a todos lo mismo sino darle a cada uno lo que necesita y que puedan desarrollar todos y cada uno de forma lo más personalizada posible toda su capacidad, su talento y sus motivaciones.

Nos parece fantástico la idea de que los centros educativos se abran a la sociedad y a los barrios y que no sean a nivel de infraestructuras un sitio estanco porque eso permitiría que hubiese más vínculos entre las familias y la sociedad y los centros educativos.

También viene recogido en el pacto, y desde luego que nos parece fundamental, la participación, una mayor participación de las familias dentro de la educación. Para nosotros es fundamental que las familias tengan una mayor participación y que entren dentro del proceso educativo. Si lo que buscamos es una educación más de calidad y equitativa y más personalizada, donde el protagonista sea el alumno, donde

incluso pueda ser dueño del proceso de aprendizaje y él sea el que lo llegue a manejar, que pueda desarrollar todo su talento, el elemento que va a lograr esa personalización y esa especificación va a ser evidentemente la familia, porque el centro educativo, bueno, el profesor o profesora, maestro, el docente tiene que estar preocupado por todos sus alumnos, el centro educativo también y la administración desde luego por todos ellos; aquí el elemento que va a incorporar esta especificación y esta personalización va a ser la intervención de la familia, nadie conoce mejor al individuo que su propia familia, sin que eso suponga decirle al colectivo docente, por supuesto, ni a ningún centro escolar, lo que tiene que hacer, sino simplemente que hay una colaboración.

Nos gustaría recalcar que, por ejemplo, en el documento de redactado del *pacte...* perdón, en lo que se considera inclusivo, educación inclusiva, está... coincide perfectamente con lo que nosotros defendemos, pero está redactada desde el punto de vista de la discapacidad. Entonces, nos gustaría que... todos esos mismos términos son perfectamente compatibles con lo que nosotros buscamos, pero que no se pensara cuando se habla de una escuela inclusiva única y exclusivamente en la discapacidad.

Por último, decirles que... comentarles que, en general el documento del *Pacte Educatiu* nos parece una medida excepcional y lo que esperamos es que se pueda desarrollar y llevar a cabo y no quede en un simple papel, porque, si realmente las ideas y los conceptos que están plasmados se llevan a cabo, no sólo será bueno para las altas capacidades sino que será bueno para todos los alumnos y todos... en general para toda la comunidad educativa de las Baleares. O sea, que espero que realmente todo el trabajo que están haciendo pueda tener sus frutos más pronto que tarde.

Muchas gracias.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Angosto. Ara té la paraula la Sra. Catalina Cerdà. Pot passar.

Ja sap Sra. Cerdà que tenim deu minuts per a la intervenció. Els agrairia el compliment, com ha estat el cas, perquè són molts de compareixents, moltes gràcies.

LA SRA. REPRESENTANT DEL'ASSOCIACIÓ BALEAR DE NINS I AMB MALALTIES RARES (Catalina Cerdà i Llompart):

Serem breus, idè. Bones tardes a tots, jo som Catalina Cerdà, veng representant l'Associació Balear d'Infants amb Malalties Rares, som una mare d'una nina amb una malaltia rara, és l'únic cas a Europea amb aquesta mateixa malaltia. No sé si vostès saben que perquè una malaltia es consideri rara ha d'afectar només 1 d'entre 10.000 persones.

A Balears no tenim un nombre, no hi ha un registre o el que hi ha encara no està acabat. Si no vaig equivocada, fins a l'any 2016 hi havia unes 16.000 persones registrades. Si les

estadístiques funcionen a Balears hi hauria d'haver unes 70.000 persones afectades per una malaltia rara. Ara mateix, el nombre d'infants i d'adolescents no els ho puc dir perquè no en tenim constància, no sé el nombre que n'hi ha.

Jo he començat..., primer de tot volia agrair que ens hagin convidat a exposar les nostres necessitats. Nosaltres, en principi, després d'haver estudiat aquest document, pràcticament estam d'acord amb tot, només hi ha un parell de punts en què trobam que hi ha coses que es poden millorar.

Per exemple, el punt on parla de nous perfils professionals dins l'àmbit escolar, idò es parla d'educadors familiars, personal sanitari, psicopedagogs, pedagogs, personal en prevenció de riscos, antropòlegs, especialistes en prevenció de riscos, auxiliars tècnics educatius, que també estam d'acord que s'haurien de redefinir les seves tasques i funcions, creiem que això és molt important, s'ha de fer..., s'han de redefinir les seves tasques, però nosaltres trobam a faltar la treballadora social, perquè pensam que és aquesta figura la que ha de fer la valoració de les necessitats que té aquell infant o aquell adolescent dins l'escola, evidentment les necessitats també que pugui tenir la família dins l'àmbit educatiu.

El punt que afecte el tercer sector, que diguem ens afecta a nosaltres, de tots els punts que hi ha tots ens semblen bé, però nosaltres hi afegiríem un nou punt que seria: "Desenvolupar un sistema de coordinació, planificació i traspàs d'informació entre el personal del centre educatiu i el personal del tercer sector que està involucrat en el procés educatiu i en el desenvolupament de l'infant".

Nosaltres anam col·laborant amb les escoles, anam fent xerrades, tenim infants que són dins l'associació i nosaltres col·laboram amb les conselleries o amb les escoles, trobam que això és molt necessari perquè de vegades a l'escola es comporta d'una manera i a casa d'una altra, i entre tots podem fer, diguem, o podem tenir una visió global de les necessitats d'aquest al·lot i trobam que això s'ha de coordinar, és molt necessari, pensam nosaltres.

El punt dos, tres, punt deu, que és sector productiu i formació professional, creiem que és molt necessari crear un equip d'orientació per als alumnes amb discapacitat que vulguin fer una formació professional per orientar-los i assessorar-los cap a una branca d'FP en la qual tinguin les aptituds necessàries per més endavant poder desenvolupar les funcions pròpies de la professió que hagin triat, que es valorin i es mirin les aptituds abans que cursin estudis, que després els pot suposar frustracions importants dins el món laboral, que segons..., que es mirin les aptituds que té aquella persona, no tots podem fer de tot, depèn de les aptituds que tinguem.

Nosaltres creiem que això s'ha d'orientar als futurs alumnes perquè estudiïn una cosa que realment podran fer i els donarà una sortida laboral.

El punt sobre planificació escolar, aquest punt diu que els alumnes amb necessitats educatives especials han d'estar preferentment als centres ordinaris. Nosaltres volem que

aquest "preferentment" no hi sigui, sempre han de ser a centres ordinaris. Creiem en l'educació inclusiva, volem l'educació inclusiva. Volem que sempre estiguin escolaritzats en un centre ordinaris.

També trobam que igual que s'obtenen punts a l'hora d'escolaritzar per tenir germans, proximitat, discapacitat, etc., també s'obtinguin per estar diagnosticats d'una malaltia rara.

També pensam que el punt d'horaris i mesures de conciliació, el que ha dit abans el company, la família és molt important, la família ha d'estar integrada dins el centre escolar. Crec que hi hem de participar tots, tots tenim a veure..., jo tenc a veure amb l'educació de la meua filla, però el seu mestre també, hem d'estar tots dins el mateix..., tots coordinats, però també pensam que s'ha de tenir en compte el personal necessari.

Aquest punt parla de l'obertura de centres -diguem- fora de l'horari escolar, que hi puguin anar a fer activitats extraescolars, però també s'ha de tenir en compte, quan afecta una malaltia o una discapacitat, posar el personal que sigui necessari per poder estar amb aquests alumnes que ho necessiten.

I en el punt sobre educació inclusiva, estam d'acord al cent per cent amb el que diu aquest punt, però exigim a l'administració que aquest esforç que volen fer que, a més de ser un esforç pressupostari per ampliar plantilles, pensam que també ha de ser un esforç de sensibilització, conscienciació, formació i suport cap al personal dels centres educatius. No ens hem d'oblidar del personal dels centres educatius, són els que estan amb els nostres nins, els que els eduquen.

I també pensam que han de fer un gran esforç cap a la formació no obligatòria, què passa després de l'educació no obligatòria, quan ells ja han fet 16 anys? No els hem de deixar de banda, veng a dir, se'ls ha de seguir orientant i tothom té dret a estudiar, tinguin o no una malaltia, tinguin o no una discapacitat.

I una de les coses que ens ha cridat l'atenció, o nosaltres no ho hem vist, és que no hem vist cap punt que faci referència a l'eliminació de barreres arquitectòniques ni a l'accessibilitat dels centres. Crec que, per llei, no em facin dir quina perquè no la sé...

LA SRA. PRESIDENTA:

La Llei d'accessibilitat.

LA SRA. REPRESENTANT DE L'ASSOCIACIÓ BALEAR DE NINS I AMB MALALTIES RARES (Catalina Cerdà i Llompert):

... hi ha centres que no tenen ascensor quan tenen una persona que va amb caminador, per exemple, o amb cadira de rodes. Crec que a aquestes alçades això ja no hauria de passar, perquè no només és perquè tal vegada la meua filla necessita l'ascensor perquè va amb un caminador, amb una cadira de

rodes, a cada classe cada mes hi ha qualche nin que s'ha romput una cama i realment hem de fer que els centres siguin accessibles, perquè ja..., no només perquè sigui per llei, sinó perquè crec que és una necessitat vital important i que... haurien d'estar eliminades.

Moltes gràcies, no sé si m'he passat...

LA SRA. PRESIDENTA:

Té dos minuts si vol.

LASRA.REPRESENTANTDEL'ASSOCIACIÓBALEAR DE NINS I AMB MALALTIES RARES (Catalina Cerdà i Llompart):

No, era això, donar-los les gràcies i agrair-los que ens hagin cridat i que no només quedi escrit a un paper, sinó que realment es faci la feina que s'ha de fer.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Cerdà. Ara té la paraula el Sr. Gabriel Bibiloni, pot pujar. Sr. Bibiloni, té deu minuts per fer la seva exposició, gràcies.

EL SR. COORDINADOR D'ESTUDIANTS EN XARXA I PRESIDENT DEL CONSELL D'ESTUDIANTS DE LA UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS (Gabriel Bibiloni i Femenias):

Gràcies, Hble. Coordinadora, Hbles. Ponents, diputats, lletrat del Parlament, públic assistent, bona tarda. Volia expressar, en primer lloc, la meua especial gratitud a la Mesa de la comissió per donar-me l'oportunitat de poder comparèixer avui aquí en nom del Consell d'Estudiants de la Universitat de les Illes Balears.

Per altra banda, també vull agrair al Dr. Miquel Oliver i Trobat, que avui també ens acompanya, perquè gràcies a ell quan vaig arribar a la presidència del nostre òrgan m'ha servit sempre d'enllaç per posar-me al dia de l'actualitat educativa i a la vegada sobre l'evolució que ha tengut aquesta ponència. Gràcies, Miquel.

Per altra banda, a mode de presentació, tenc 22 anys i des dels 13 som representant estudiantil, ho vaig ser a l'institut, vaig ser subdelegat, delegat, membre del Consell Escolar i a la Universitat he passat per gairebé tots els tipus de càrrec de representació estudiantil, ja sigui al consell de departament, junta de la facultat, Consell d'Estudiants, claustre, Consell de Govern, etc. Vull agrair també en aquest sentit als meus companys del Consell d'Estudiants que m'han fet confiança en dues ocasions per coordinar la seva gestió a nivell de representació estudiantil universitària.

L'ensenyança és un pilar bàsic de qualsevol país, coneguda és la cita de Freire que diu que l'educació no canvia el món,

però sí que canvia les persones que canviaran el món. És per això que des de les administracions, per garantir un progrés de la nostra societat, s'han d'invertir els recursos necessaris i no s'hi ha d'escatimar quan es parla de matèria educativa perquè aquests recursos seran l'eina bàsica que ens permetrà arribar a les diferents fites que ens marquen com a poble en matèria d'educació.

És sabut que a nivell de resultats educatius el Regne d'Espanya es troba a les darreres posicions a nivell de la Unió Europea i que, a la vegada, la nostra comunitat, les Illes Balears, es troben a la cua de l'Estat. D'entre les moltes mesures que s'han de prendre per redreçar aquesta situació hi ha la de garantir una estabilitat pressupostària i una regularitat també en matèria legislativa. La ponència del Pacte per l'Educació, elaborada per Illes per un Pacte, pens que respon a aquesta demanda històrica, majoritària i necessària que demanda la nostra societat, perquè el diàleg, el consens, la confluència d'interessos compartits de cara a un futur millor marquen les línies de la política educativa a les Illes Balears.

Els estudiants, com a part fonamental de la comunitat educativa, no hem de romandre aliens quan la societat civil inicia un procés de reflexió col·lectiu que ha culminat en aquesta ponència, i és aquí on cal fer autocrítica des del nostre propi col·lectiu. Balears és una de les comunitats amb un moviment estudiantil més feble a nivell de l'Estat i aquesta situació s'haurà qualque dia de revertir, si volem aconseguir com a societat una eficàcia millor en els nostres resultats educatius, perquè si les lleis educatives es fan sense els nostres estudiants no es podrà donar resposta a totes les situacions i problemàtiques que existeixen, el consens i el diàleg del que parlava abans no seran complets. Per tant, si els estudiants no hi participam perdrem una oportunitat històrica de cara al progrés del nostre país.

Una mostra d'aquesta manca de participació estudiantil ha estat precisament aquesta ponència on ha faltat una implicació per part del nostre col·lectiu. Com a estudiants en fem autocrítica i com a Consell d'Estudiants de la UIB demanam disculpes, perquè els meus predecessors no es varen preocupar el suficient a participar-hi i és un error que intentarem avui de forma modesta redreçar i fer aportacions concretes a aquesta ponència.

Per altra banda, des del món de la política també s'ha de fer autocrítica per no haver fet suficients polítiques públiques per dinamitzar el moviment estudiantil a la nostra universitat i fins i tot arribar a suprimir òrgans de primer ordre, com el Consell de la Joventut de les Illes Balears. Si l'estudiantat de la nostra comunitat no rep un suport governamental especial, quant a la seva cohesió i organització, el moviment estudiantil seguirà sent volàtil, irregular, minoritari, desestructurat i localista, i totes les polítiques públiques que es facin per als estudiants, com deia abans, seran sense els estudiants. Per citar tan sols alguns exemples, en els darrers temps la participació estudiantil als diferents òrgans com el Consell Escolar, sigui a nivell autonòmic, insular o municipal és gairebé nul·la, d'aquí un dels fracassos com a societat. En el cas de l'associacionisme juvenil específicament d'estudiants

ens trobam amb índex d'associacionisme que projecten un futur poc optimista.

Els he de dir, francament, que, tot i que en aquesta ponència els apartats referits a participació de l'alumnat, aquí una pinzellada, els propis estudiants renunciem a aquest terme, ens estimam més que es parli d'estudiant i d'estudiantat, tot i que estiguin (...) en aquesta ponència, doncs, no representen una innovació del que ja hi ha, que s'ha demostrat que en general no funciona. És per això que la voluntat de contribuir a la millora del text que s'està estudiant en aquesta comissió, vull marcar tres línies bàsiques per garantir una correcta participació de l'estudiantat a la política educativa, ja sigui des del nivell de les aules fins al màxim òrgan, que és el Consell Escolar de les Illes Balears.

Aquestes tres línies són: formació en representació, mecanismes quotidians i reals de participació i cohesió de la comunitat d'estudiants a la nostra comunitat autònoma a distint nivell. Aquestes tres són indispensables entre si, sense formació els representants no tendran mitjans per exercir el seu càrrec de servei públic; sense mecanismes de participació la representació seguirà sent minoritària per no dir que pot acabar sent una sala plena de cadires buides, i sense cohesió les accions educatives que dugui a terme l'estudiantat difícilment tendran èxit o quedaran circumscrites a nivell local.

Dintre de la primera línia de formació ha d'existir normativament unes obligacions públiques quant a la formació dels representants dels estudiants. Quan un comença a ser representant, primer de tot, no se sol presentar amb un projecte, no se sap molt bé què ha de fer i no hi ha ningú que t'ho digui, com aquell que diu, només amb el coneixement existirà el saber fer del representant. Aquí no fa falta crear coses noves, simplement aprofitar les que tenim, existeixen dinamitzadors juvenils, existeixen centenars de representants a la nostra comunitat i existeixen també exrepresentants al llarg de la nostra història, és aprofitar tota la intel·ligència que tenim per posar-la a l'abast dels que seran els futurs representants, de forma que puguin complir amb els drets i deures inherents al seu càrrec.

Parlant de participació, aquí els estudiants tenim el greuge que quan un és representant ho fa per altruisme i dedicant part del seu temps lliure, mentre això segueixi sent així la representació seguirà sent minoritària. Han d'existir en període lectiu espais horaris perquè així com els professors tenen hores per reunir-se els alumnes també ho puguin fer. Crec que a nivell normatiu hi tenim dret i com a societat tenim aquest deure.

Per altra banda, a nivell de participació la representació és hermètica, ja quan et trien com a representant la participació és baixa, com aquell que diu només et voten els quatre amics, i l'exercici de representació, doncs, bàsicament, com que no hi ha unes pautes, va a partir de la bona voluntat, això significa que no existeixen controls de retre comptes als teus propis representats i que els representants poden actuar per lliure i sense cap mecanisme de control. Hi ha d'haver presentacions

a començament de curs, hi ha d'haver trobades on existeixi aquest debat entre representant i representat i a nivell de relacions institucionals s'ha de donar una importància cabdal al nostre col·lectiu que és el majoritari. En aquest sentit, qualche dia també hauríem de plantejar-nos la Llei de consells escolars, que margina els estudiants a una participació minoritària, per no dir feudal.

I ja per acabar, a nivell de cohesió, trobam que ha d'existir un òrgan, com existeix a altres comunitats, de representació estudiantil a nivell autonòmic. En aquest sentit, l'hem d'adaptar a la nostra comunitat, només tenim una universitat, també a cicles formatius no hi ha tanta varietat com en altres regions de l'Estat i a nivell d'instituts, sí que hi ha tota la varietat existent a la resta de l'Estat. És necessari un consell autonòmic de representació estudiantil que reuneixi els representants a nivell universitari, cicle formatiu i educació obligatòria, perquè només coneixent-nos, només treballant colze a colze, podrem participar en els espais que se'ns donen a nivell públic, i així poder traslladar totes les nostres reivindicacions de forma cohesionada, estructurada, debatuda i no el que hi ha ara, que hi ha 4 o 5 representants que es mouen, són sempre els mateixos i no hi ha cap mecanisme de control, més que els que posen de la seva banda.

Hem de fer de la representació estudiantil una cosa majoritària, una cosa respectada com a societat i en definitiva, -ja acab coordinadora- si des de petits aprenem a treballar per millor el nostre entorn, de grans serem ciutadans que treballarem per la cosa pública i que són precisament els tipus de ciutadans que crec que fan falta a la nostra societat.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Bibiloni. I ara té la paraula el Sr. Joan Martorell, per un temps de deu minuts.

EL SR. REPRESENTANT DE MALLORCA SENSE FAM (Joan Martorell i Caimari):

Sí, bones tardes, Sra. Presidenta, membres de la Mesa, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies per aquesta convidada a venir a exposar la nostra visió en relació al pacte.

Bé, he de dir que aquest agraïment el faig en nom de tots els que fem Mallorca sense fam, jo som voluntari des de l'any 2010, som un feliç jubilat d'una entitat financera i vaig considerar que havia de fer qualche coseta més per als altres quan era hora.

He de dir que quan vaig rebre la cridada del Sr. Isern, em va sorprendre, però em va sorprendre en el sentit més bo que us pugueu imaginar, vàrem pensar que nosaltres dins el Pacte d'Educació poca cosa podíem dir, la feina que nosaltres fem; bé, li vaig demanar si podíem tenir informació, evidentment va ser molt amable, em va trametre el contingut del pacte, i aquí sí que vaig veure que en el punt 2.3.8 i en 2.3.9 es parlava del tercer sector.

I parlant del primer, del 2.3.8, diu que s'ha de potenciar la idea de comunitat, que la comunitat és molt important, no només s'educa als centres escolars, sinó que qualsevol moment de la vida d'un infant és educatiu, tal i com diu la dita africana que "per educar un infant fa falta tota la tribu". I aquí sí que en certa manera vaig veure identificada la nostra associació.

Per altra part, es diu també que dins el tercer sector s'haurà de treballar en xarxa, nosaltres ja ho fem, que s'haurà de comunicar i s'haurà de coordinar i que existeix l'educació formal i no formal, nosaltres diria que entram dins l'educació no formal.

Dic això perquè Mallorca sense fam va néixer el 2009, va néixer, ja començava la crisi, per ajudar els més necessitats i al mateix temps per sensibilitzar la societat mallorquina. I la tasca..., bé, es va constituir el mes d'agost, es registre el mes d'octubre, el mes de novembre començam seriosament a ajudar a les famílies i, de fet, pràcticament només varen ser dos mesos i es van atendre unes 60 famílies derivades de parròquies.

El 2010 els he de dir que va ser l'any més dur per a nosaltres, perquè no estàvem adherits als fons FEGA i FEAT, el Fons Espanyol de Garantia Agrària, o el Fons FEAT d'ajuda europea als més necessitats. Aquell any es varen comprar 43 tones d'aliments i 36 varen ser de donacions. Es varen repartir 51 tones i 21 tones varen ser d'aliments frescs; és a dir, nosaltres repartim aliments envasats i aliments frescs també.

Al'any 2011, ja organitzada l'associació, ja es va dissenyar el Pla estratègic per dir-ho de qualque manera i vàrem sol·licitar l'adhesió al Fons FEGA, FEAT, ens varen dir que sí i aquest any ja entraren 72 tones.

Del 2010 al 2017 les dades són a l'informe que els vàrem enviar, a la pàgina 9, però si volen després podem entrar a detallar un poquet això. Des dels seus inicis les col·laboracions amb entitats varen ser totals i absolutes, però ens va sorprendre que, curiós, sempre el mes de desembre és quan tots els col·legis de Palma i tots els instituts, el coret fa bum-bum i tothom ha de repartir i ha d'entregar aliments a les associacions perquè arribi a les famílies més necessitades.

Bé, vist això vàrem veure que realment, no ho sé, hi havia un esperit dins les escoles i els instituts d'ajudar i ens vàrem plantejar anar nosaltres als col·legis, independentment d'anar a donar-los les gràcies, poder explicar -que se cita això en el Pacte educatiu- el tema del voluntariat. Bé, vàrem començar a quatre instituts, vàrem seguir a col·legis, de fet hem arribat a 4 instituts, a 15 col·legis, hem col·laborat amb 39 associacions i amb 18 empreses. Les entitats beneficiàries del 2010 al 2017 han estat 52 i el darrer any la donació d'aliments ha estat de l'ordre de 247 tones, 52 han estat donacions.

Però és que, a més a més també, a part d'anar a les escoles a contar què és un voluntari, què fa un voluntari, en fi, la definició de voluntari, on es pot apuntar, també parlàvem del que fa Mallorca sense fam. I aquí ens vàrem adonar que la

coseta arribava i a més ens demanaven, però, a més, vàrem entrar dins un tema prou exposat darrerament, que és el tema de malbaratar el mínim d'aliments que es puguin fer. Només els vull dir que dins l'any 2017, gràcies a més de 52 empreses i entitats, nosaltres hem aconseguit que no es malbaratessin 46 tones d'aliments i en el primer trimestre d'enguany ja en duim quasi 12, és a dir que segurament superarem la quantitat de tones fetes fins ara.

Perquè se'n facin una idea, la quantitat que hem entregat a les famílies el 2017 han estat 263 tones; només n'hem comprades 15 d'aquestes i la immensa majoria són productes frescs. Del fons FEAT n'han arribat 133 i per donacions són 113.

Això vol dir que realment la societat i les empreses estan en el projecte nostra i en ajudar els altres, perquè del que envia l'administració i la Comunitat Europea o el que ens donen des d'aquí, pràcticament només hi ha 20 tones. Quant a famílies, els diria que són quasi 1.000 famílies i les persones són quasi 5.000.

També he de dir que Mallorca sense fam és una associació que pràcticament només té dues persones, són els dos xofers que són els que cobren un sou i estan assegurats. La resta tots som voluntaris. I funcionam prou bé perquè ens vàrem proposar des d'un principi funcionar com a una empresa; és a dir, hi ha un organigrama amb 12 departaments, cadascú té el seu departament, cadascú opera com creu que ha d'operar i cada 15 dies ens reunim, es contenen les qüestions, es debaten, què s'ha de fer i què no s'ha de fer.

I per acabar els diré que el mes de gener de l'any passat vàrem veure que hi havia persones que quan els entregaven la bossa d'aliments envasats, que anaven entre 40-45 quilos, més tot el fresc, se sentien com a violentes, és allò de jo te don i tu agafes. Aquí vàrem decidir donar tota una volta al nostre projecte, vàrem fer tota una reforma de les nostres instal·lacions i hem reconvertit Mallorca sense fam en un supermercat solidari. És a dir, cada família segons el número de membres de la família, té una quantitat de punts, perquè se'n facin una idea, dues persones tendrien 25 punts d'envasats, 5 de frescs, 5 d'aliments infantils i 5 d'articles de neteja personal i de neteja de la llar. Vull dir que tot això és el complement.

Arriben a Mallorca sense fam després d'haver presentat una documentació i haver fet una entrevista, i el dia que els toca la llista on estan vènen i se'ls dona un albarà on hi ha els dotze aliments més totes les altres qüestions que poden, i ells mateixos van fent la compra. No és que estiguin contents ells, sinó que ens diuen que estan contents, i a més el millor de tot és que persones a les quals sobren punts per seguir comprant diuen "no, no, jo ja tenc el que necessit i per tant ja tornaré quan em toqui".

Això és el darrer projecte que hem posat en marxa, i el que tenim ara és obrir una botiga solidària perquè podem captar fons.

Hem de dir també, per acabar, que Mallorca sense fam només va rebre 3.000 euros de l'administració l'any 2009 per comprar llet, que era quan començàvem, i l'any passat, una subvenció de 14.000 euros de l'IMAS, bé, del consell insular, IMAS, perquè poguéssim continuar amb el projecte. Des de 2009 fins a avui, 2018, això és tot el que s'ha rebut de l'administració. La resta ho cercam nosaltres a base de fer esdeveniments, de fer mercadets, de fer el que sigui per tal de captar fons, perquè pensam que és una obligació de la societat civil arribar allà on l'administració a vegades no pot arribar.

I després d'això, moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Martorell.

I ara, abans de passar a donar la paraula als grup parlamentaris, volia saludar el públic assistent, agrair la seva presència que a nosaltres ens encoratja, la veritat, tenir aquí tanta gent que vol escoltar i participar de qualque manera en aquests debats, i res, benvinguts a aquest parlament, que és el seu parlament.

També he de dir als grups parlamentaris, recordar-los, que vàrem recomanar la limitació de preguntes atesa la limitació de temps que teníem per contestar-les. Vàrem parlar de dues preguntes per grup, però ja que avui tenim quatre compareixents ens sembla adequat que puguin fer una pregunta a cada un, si volen, i així ells podrien contestar totes les preguntes formulades pels grups parlamentaris.

Per tant té la paraula la portaveu del Grup Parlamentari Popular, la Sra. Núria Riera, i té cinc minuts.

LA SRA. RIERA I MARTOS:

Gràcies, Sra. Presidenta. Bona tarda a tothom, i en primer lloc nosaltres, des del Grup Parlamentari Popular, ens unim a la benvinguda i a l'agraïment que ha fet la presidenta tant als ponents com al públic assistent a aquesta comissió d'Educació, perquè realment fem feina fa temps tots els grups per intentar acostar postures, assolir aquells acords que potser no seran els màxims acords però seran els millors que puguem assolir per tal de dotar d'estabilitat el nostre sistema educatiu entre tots, en aquelles coses que puguem tenir en comú. Per tant la seva presència, amb aquest punt de vista tan propi i personal i professional, també és molt important per a nosaltres.

Jo faré una sèrie de reflexions i una pregunta comuna un poc a tots per aquesta idea que ha comentat la presidenta. Quant a les reflexions del Sr. Angosto, *en primer lugar quiero agradecerle su presencia, porque muchas veces es verdad que hacemos referencia a las necesidades especiales y pensamos en personas con alguna discapacidad y no con las altas capacidades, que requieren adaptaciones curriculares en dirección contraria, por no decir ni más ni menos, pero diferente a las discapacidades. Coincidimos en el hecho de que el concepto de equidad en*

la educación se ha de entender como igualdad de oportunidades, que no significa de resultados, sino que a cada uno dentro de aquellas posibilidades suyas se le den las máximas oportunidades para conseguir el mejor resultado que pueda tener cada persona, y también en la necesidad de que haya una gran participación de las familias, ¿verdad?, como necesarias para la personalización de la educación, y consideramos que ésta sería una de las mejoras que se tendría que reforzar en el documento, la corresponsabilidad de la familia junto con el equipo directivo y el equipo docente del centro como responsables de la educación directa de las personas, y la personalización un poco más de las oportunidades que se le dan a cada uno.

A la Sra. Cerdà, li he de dir que ens ha impressionat sentir-la, sobretot el fet que hi ha 70.000 persones afectades per malalties rares. La veritat és que és una realitat impressionant que de vegades aproximadament desconeixem els que les veiem no tan de prop com vostès, i val la pena fer una reflexió en aquest sentit. Ha fet aportacions molt interessants, tant la dels nous perfils professionals, que inclouen la treballadora social; comprometre'ns tots a garantir que hi hagi personal suficient per atendre nins i nines, sobretot en educació secundària, que sobretot és on es redueix molt el personal..., exacte, de suport, i després que es millorin els itineraris no només de formació professional bàsica sinó altres itineraris i formació professional dual.

Al Sr. Bibiloni li he de dir que agraïm la seva implicació. Si tots els joves tenguessin la mateixa implicació que vostè pot tenir per segur que el moviment estudiantil no seria tan feble com vostè considera que es dona avui en dia. En tot cas, i escoltant les seves demandes concretes, també ens comprometem a incorporar-ne algunes per millorar tant en formació, participació, com demanaven els consells escolars, o una implicació més directa de l'administració educativa.

I el Sr. Martorell, de Mallorca sense fam, també la seva implicació és molt important i la seva aportació formant part del món del voluntariat, que s'incorpora dins el sistema educatiu i en el món social que envolta els nins.

Com a pregunta a tots quatre voldria saber si hi ha qualque millora concreta, a part de les que ens han dit, que volguessin afegir, aprofitant aquest torn de rèplica, als seus àmbits dins el document del pacte.

I després tots quatre representen col·lectius diferents però que és ver que a vegades queden com... un poc oblidats dins el mapa i dins el món educatiu; per tant si no consideren que hi hauria d'haver una major implicació, un major reconeixement de les àrees que representen dins el document del pacte per millorar, per una banda, la qualitat educativa -s'han comentat les males xifres que tenim-, i també si consideren que no hi hauria d'haver uns mínims de finançament garantits a nivell autonòmic, que fins i tot com a comunitat ens comprometéssim a tenir uns mínims de finançament que millorassin els seus àmbits, tant la implicació i el reforç de la part estudiantil de joves com de les necessitats socials i de

salut que envolten el món educatiu i la vida d'aquests nins als quals en definitiva volem dirigir aquesta millora de la qualitat educativa.

Gràcies. Aquesta és la meua intervenció. Gràcies, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Riera. Ara pel Grup Parlamentari Podem Illes Balears té la paraula la Sra. Laura Camargo, per un temps de cinc minuts.

LA SRA. CAMARGO I FERNÁNDEZ:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Moltes gràcies a tots quatre ponents per venir a explicar coses importants, i sobretot per donar una sèrie de dades i de xifres que, coincidisc amb la Sra. Riera, són sorprenents. Pel que fa a algunes d'elles, o a algunes valoracions, no sé si les comparteixo. No som tan pessimista com el Sr. Bibiloni respecte del moviment educatiu, però en general estic bastant d'acord amb tot el que ha explicat.

Bé, faré preguntes concretes seguint la petició de la presidenta de la comissió, *i para començar al Sr. Angosto me gustaría preguntarle sobre la diferencia, que creo que es fundamental porque además parece que queda excluida de la redacción actual del documento, la diferencia que existe, teniendo en cuenta el marco de la educación inclusiva, entre la discapacidad y la sobrecapacidad, y cómo esto se podría recoger dentro del documento, porque estamos hablando de estudiantes que son diferentes pero no lo son desde el punto de vista de la discapacidad sino desde el punto de vista de tener altas capacidades. Totalmente de acuerdo con la valoración respecto..., que ha sido compartida por las diferentes intervenciones, respecto al concepto de educación inclusiva y educación equitativa, sin que eso signifique educación uniformizadora, en el sentido de que se pueden establecer diferencias de acuerdo con las propias diferencias que existan en el alumnado.*

I respecte d'això, a la Sra. Cerdà, que també ha donat xifres interessants -el Sr. Angosto s'ha referit sobretot a aquests protocols de la Universitat que són tan recents i que impressiona que no hi hagi possibilitats d'identificar aquest tipus de casos abans de l'any 2015-, i ateses les xifres que ha donat la Sra. Cerdà de nins i nines amb malalties rares, que són molt elevades, molt més de les que en principi esperam, sí que m'agradaria conèixer tant per part del Sr. Angosto com de la Sra. Cerdà com es poden atendre, amb les actuals ràtios que tenim en el nostre sistema educatiu balear, aquestes necessitats de diferent caire -no és el mateix en un cas que en l'altre-, i si en el cas de les malalties rares aquesta qüestió de les ràtios té un impacte o se soluciona més aviat amb la planificació i la proposta de tirar endavant aquesta millor coordinació de la qual vostè parlava abans, que també sembla que és un dels punts que caldria afegir a aquest document o a una suposada propera llei educativa.

Després, pel que fa a la intervenció del Sr. Bibiloni, estic molt contenta de sentir un estudiant en aquesta ponència, crec que és una de les qüestions de les quals no han de fer vostès autocrítica, l'hem de fer nosaltres perquè crec que hauríem d'haver convidat més estudiants a aquesta comissió des del principi, i crec que és una de les absències més importants també en el... dins... o a les arrels de la pròpia confecció del document d'Illes per un Pacte, crec que seria molt important haver tingut en compte també la comunitat estudiantil.

I deia abans que estava molt d'acord amb la seva valoració, en general, i amb la importància d'incloure els punts de vista dels estudiants i la participació dels estudiants des de bon començament als consells escolars i a altres òrgans de representació autonòmics que s'haurien de crear, però jo tinc també una visió més optimista en el sentit que crec que la comunitat estudiantil d'aquestes illes sí que s'està mobilitzant, vaig quedar prou impressionada el 8 de març també, amb la mobilització no només de les dones estudiants, sinó també de molts de joves com vostè, i crec que això comença a moure's i crec que és una bona notícia que hi hagi més teixit associatiu dins el món estudiantil.

Però sí que m'agradaria conèixer quin tipus, i aquesta és la pregunta concreta, d'òrgan de representació estudiantil a nivell autonòmic es podria crear, perquè crec que és una de les eines que ens podria ajudar més a sentir la veu dels joves estudiants que de vegades queda sense escoltar.

I finalment, per al Sr. Martorell, moltíssimes gràcies també per venir a aquesta ponència, i m'agradaria conèixer com es pot col·laborar també des de l'àmbit educatiu i com es pot eixir una aliança més ferma amb el tercer sector en aquesta qüestió fonamental de què vostès han parlat del malbaratament d'aliments.

I res més, moltes gràcies, presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Camargo. Ara pel Grup Parlamentari MÉS per Mallorca té la paraula la Sra. Agustina Vilaret, per un temps de cinc minuts.

LA SRA. VILARET I GONZÁLEZ:

Moltes gràcies. Benvinguts, per a mi això és molt enriquidor, són diferents punts de vista, jo m'estrén en aquest costat, perquè, precisament, jo pertany més a l'altre costat, som professora de secundària fins fa molt poc, aleshores, molts dels punts..., bé, com que em sonen un poc, no?

Respecte de les altes capacitats, Sr. Salvador Angosto, bé, tenim en compte que sí, que hi ha certs problemes i la inclusivitat també ha de ser per altes, evidentment que sí, m'ho deix apuntat, i que moltes vegades no només és a nivell acadèmic, sinó també a nivell social, perquè, com que tenen problemes d'adaptació i de saber on pertanyen, tenen més problemes de relació i sí que és cert que ho hem de tenir en compte.

Respecte de les malalties rares, Sra. Catalina Cerdà, es coneix que toca molt bé de peus a terra amb la seva filla i sí que hi ha d'haver més interrelació i sí que estan tal vegada més agombolats a primària i fins a tot tal vegada a secundària, però una vegada que ha acabat ESO sembla que ja desapareixen del mapa i que ja no és responsabilitat de la societat, i sí que crec que la formació seria bàsica, ja sigui reglada, no reglada. I sí, més que consells orientatius que moltes vegades se segueixen o no se segueixen, perquè no són vinculants, sí que fa falta un marc per donar a aquesta gent una solució de poder tenir un futur digne per ells mateixos. M'he apuntat els punts, també.

Què més? Respecte de Biel Bibiloni, representant dels estudiants, tots més o manco hem començat també com a representant a l'institut i a la Universitat, és evident que és el més encertat per aconseguir millors ciutadans amb més participació ciutadana, tothom hauria de participar.

Isí que és cert que diagnosi que es de...,bé, jo no seria tan crítica com tu tal vegada, però sí que falta cohesió, cohesió sí entre tots els estudiants de tots els nivells, de secundària i universitat sobretot, que moltes vegades hi ha mobilitzacions, les convoquen diferents sindicats i no teniu una plataforma de força com per poder-vos impulsar, això ho trob molt interessant. I que es trobin espais també, perquè si no també dificulta aquesta comunicació.

Respecte del tercer sector, Sr. Joan Martorell, enhorabona, enhorabona per la seva solidaritat, per la seva ajuda a tothom i sí que, supòs que ho han detectat, que hi ha alumnes que també vénen sense berenar, que vénen sense menjar i que hi ha problemes també dins els centres quant a..., que tal vegada a casa seva no tenen els recursos suficients. I també que està molt bé sensibilitzar els estudiants, els alumnes, una, que hi ha gent que no té dret a l'alimentació normal o com hauria de ser, i l'altra, aquest malbaratament que des del punt de vista també mediambiental és increïble que es faci..., no sé si està calculat que és un 20% de malbaratament alimentari i és un punt també molt greu.

Moltes gràcies a tots quatre.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Vilaret. Ara pel Grup Parlamentari El Pi PROPOSTA PER LES ILLES té la paraula la Sra. Maria Antònia Sureda, per un temps de cinc minuts.

LA SRA. SUREDA I MARTÍ:

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats. Primer vull donar la benvinguda a les quatre persones que avui han vingut a posar-nos un poc la realitat damunt la taula perquè moltes vegades, i sí que és cert que..., i han de venir altres compareixents, vénen a explicar-nos una mica la part tècnica, la part d'especialistes, i vostès tenen una visió real específica i per ventura no és la visió que tenim des de les àrees d'educació.

Avui la nostra feina era venir a escoltar les seves propostes i tampoc no els volem atabalar amb moltes preguntes, però crec que sí és bàsic veure la importància de la realitat en el tema de necessitats especials, i necessitats especials tan puguin ser..., i aquí sí que inclouria tant discapacitats com les altes capacitats, com malalties rares, que és bàsic que s'estudii i es vegi des de la realitat personal, sobretot en aquests casos de cada infant per poder intervenir per a una equitat real en tots els nins.

És bàsic, com també s'ha dit, que el tema de la família... s'ha d'involucrar per a l'infant, s'ha d'involucrar per al seu futur i s'ha d'involucrar per a la societat que crec que volem tots. Dins aquesta involucració crec que és bàsica la coordinació entre les diferents administracions, la família, la comunitat i també l'escola.

El problema, i hem de tocar amb els peus a terra, és que hi ha una manca de finançament, una manca de pressupost per poder aglutinar i arribar a tothom, però això no ha de deixar que aquest tipus d'infants siguin desatesos; a l'inrevés, crec que és bàsic que es faci feina en aquest sentit i crec que és molt important que s'ha començat a fer passes i això és perquè veuen i s'ha conegut que hi ha, i s'accepta des de l'administració, que hi ha una realitat diferent i creiem que això és molt important.

Jo faria una pregunta tant a la Sra. Cerdà com al Sr. Angosto i és a veure si vostès coneixen o saben de qualque tipus de formació diferent que considerin que s'hauria de tenir en compte, no per posar a la llei, però sí per conèixer-ho, que pogués afectar o que pogués ajudar quant a necessitats educatives especials.

També donaria les gràcies..., també pens que és bàsic -com ha dit la Sra. Cerdà- el tema de redefinir tasques, que moltes vegades no és afegir molts de professionals, molta gent o molts de recursos sinó redefinir i organitzar i coordinar tots els que tenim. D'aquesta manera si tenguéssim una bona xarxa, i sobretot amb els temes informàtics que avui en dia ens poden ajudar molt amb les noves tecnologies, és molt més fàcil aquesta coordinació entre les diferents parts implicades.

Pel que fa al sistema educatiu o el sistema per als joves, també donar les gràcies al Sr. Bibiloni amb la força que defensa l'estudiant, la formació que es necessita, la participació i la representació que es mereix. Crec que tot el tema per poder ajudar els joves i és que des d'una base s'ha de fer feina a intentar ajudar a desenvolupar les capacitats i habilitats per poder desenvolupar-se cadascú com a persona i arribar al final a tenir el millor com a societat, com dic, que jo crec que és el que també a tots ens interessa.

I al Sr. Martorell, també donar-li l'enhorabona per la implicació que varen tenir des del primer moment. I també li demanaria a veure, ja li han fet la pregunta, però que també aquest apropament a les escoles per explicar el tema del moviment de voluntariat que es fa és bàsic per als joves i per als infants. I sobretot també posar de manifest que ha arribat a les escoles la necessitat d'ajudar a infants que saben, o joves,

que si no s'alimenta a l'escola aquella menjada per ventura no tornarà a menjar en tot el dia. Per tant, crec que també és bàsica la coordinació amb entitats com la seva per tenir un coneixement des del punt de partida de l'infant de les seves necessitats.

Jo res més, agrair-los que hagin vingut i totes les aportacions que ens han fet, que intentaran millorar aquest pacte que volem aconseguir. Crec que també, com vostès han dit, és bàsic fer una passa més dins l'educació de les nostres illes per millorar i que anem a la cua sempre en tot.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Sureda. Ara pel Grup Parlamentari MÉS per Menorca té la paraula el Sr. Josep Castells, per un temps de cinc minuts.

EL SR. CASTELLS I BARÓ:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Moltes gràcies també als quatre compareixents. Aniré per feina perquè vostès tenien deu minuts només, nosaltres en tenim cinc i, per tant, el debat ha de ser ràpid en aquest sentit, no?

En primer lloc, bé, no els faré preguntes a tots perquè en alguns casos crec que les intervencions han estat molt clares, però bé, començaré pel mateix ordre d'intervencions. Respecte del Sr. Angosto, ens ha parlat que bàsicament s'han fet avenços pel que fa a la identificació, hi ha avenços que són molt recents i, per tant, això em fa pensar que probablement més enllà d'aquí no s'ha avançat gaire en l'atenció concreta als nins diagnosticats o identificats com d'altres capacitats. Tot i que l'objectiu d'aquesta comissió no és tant analitzar la política actual sinó programar un marc futur, a mi sí que m'agradaria aprofitar l'oportunitat perquè vostè ens fes un diagrama de quin és el panorama actual, és a dir, una visió que ha de donar per centres, què deu pensar de cada centre deu dependre de cada professor, però d'alguna manera, és a dir, quina atenció en aquests moments vostè com valoraria l'atenció que en aquests moments el sistema dóna als nins i als joves d'altres capacitats?

Pel que fa a la Sra. Cerdà, la veritat, l'he de felicitar perquè vostè ens ha fet, he comptat, vuit propostes concretíssimes per atendre la problemàtica que vostè representa, però que és extensible a moltes altres problemàtiques de les necessitats educatives especials, en general i, per tant, tampoc no li... bé, en aquest cas no li faré cap pregunta perquè pens que vostè, doncs, en aquest sentit ha estat molt clarificadora per al que nosaltres volem a aquesta comissió.

Pel que fa al Sr. Bibiloni, jo, la veritat, compartesc totalment amb vostè el diagnòstic de la problemàtica de la falta de participació dels estudiants. Això, per exemple, jo ho vaig veure sent membre del Consell Escolar de les Illes Balears en representació dels pares i mares en tota la legislatura va ser totalment incapaç d'aconseguir que hi hagués

representants dels estudiants, i pens que probablement són els estudiants de la Universitat els que esteu en millors condicions per poder ser la veu dels estudiants de... tant de primària com de secundària perquè malauradament els mecanismes de participació dels centres no funciona i, per tant, és molt difícil sentir la veu d'aquests estudiants i vosaltres que normalment sou estudiants que ja heu estat implicats, com en el seu cas concret ens ha relatat en la seva etapa de secundària, ens poden fer una aportació molt positiva sobre com afavorir aquesta participació. Clar, jo li preguntaria és com ho hem de fer per augmentar-ho, però vostè ja ha contestat, ens ha donat tres propostes molt concretes.

Després, també ens ha dit que s'hauria de pensar com d'alguna manera es valora o es computa aquesta dedicació dels estudiants en la representació estudiantil i aquesta proposta a mi em sembla absolutament pertinent, i no em sembla cap idea agosarada, si tenim en compte els quatre pilars de l'educació que ja va formular l'Informe Delors, parl dels anys noranta, l'informe de la UNESCO sobre els quatre pilars de l'educació deia que eren: aprendre a fer, aprendre a ser, aprendre a conèixer i aprendre a viure, i proposava que l'educació havia d'atendre aquests quatre pilars amb un pes més o manco similar. I d'aquests quatre pilars ens trobam que avui en dia l'educació més o manco aprendre a fer en alguns casos, aprendre a conèixer en alguns casos, però aprendre a ser i aprendre a viure, com aquell que diu, es dóna per casualitat, perquè com que els centres educatius són un espai on es conviu d'alguna manera, com es diria en castellà, *a trancas y barrancas*, doncs, s'aprèn a ser i a viure, però pens que realment el representant dels estudiants estau o estan fent un aprenentatge de ciutadania i de convivència fonamental i aquest aprenentatge tal vegada sigui més important per a la societat que aprendre alguns continguts de caràcter simplement intel·lectual que formen part del currículum clàssic de les nostres escoles. Per tant, em sembla totalment pertinent que es pugui valorar aquesta feina de representació dels estudiants i representació dels interessos dels estudiants en els centres educatius.

Jo hi afegiria, dels punts que vostè ha dit, tal vegada, un mecanisme que permetria que els estudiants se sentissin protagonistes del sistema, que és participar en l'avaluació del sistema, és a dir, crec que els estudiants són uns espectadors privilegiats del funcionament del sistema i moltes vegades poden fer grans aportacions sobre com millorar el funcionament dels centres i, per tant, un hipotètic marc de participació dels estudiants també hauria de tenir en compte aquest apartat.

Amb la poca estona que em queda li faré una pregunta al Sr. Martorell, perquè, clar, nosaltres quan pensam en educació i en problemàtica alimentària sobretot pensam en els menjadors escolars, no?, està molt bé perquè vostè ha vingut aquí a parlar-nos d'un altre tema, que evidentment és complementari perquè la tribu som tots, com vostè molt bé ha dit, no?, però nosaltres algunes accions que hem fet i algunes iniciatives que hem impulsat aquí varen més, clar, en com pot incidir el món educatiu dintre concretament del tema de l'alimentació.

Acabo de seguida, Sra. Presidenta, que veig que se m'acaba el temps.

Aleshores, jo simplement li volia dir, quines sinèrgies, a vostè se li acut alguna sinèrgia entre la feina que fan vostès i aquest braç que té l'administració educativa dintre de la problemàtica de l'alimentació com són els menjadors escolars?

Gràcies, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Castells. Pel Grup Parlamentari Mixt té la paraula la Sra. Montserrat Seijas, per un temps de cinc minuts.

LA SRA. SEIJAS I PATIÑO:

Gracias, Sra. Presidenta. Bueno, quiero darles las gracias a todos los ponentes de hoy, bueno, también los que han venido anteriormente y los que vendrán y especialmente también al público asistente porque en reiteradas ocasiones he tenido la sensación de que los representantes públicos que tenemos el encargo de crear la legislación que rige a la sociedad balear, pues, que estamos a veces lejos de los problemas y de los colectivos a los que tenemos que hacer llegar... que va a llegar esa legislación. Entonces, hoy ustedes aquí nos han dado un baño de realidad de los diferentes aspectos donde ustedes interaccionan a diario.

Para el Sr. Salvador Angosto, que llegué un poco tarde y me perdí su intervención, que la revisaré con mucha atención en el *Diario de Sesiones*, me gustaría... bueno, preguntarle, cómo podemos recoger las medidas necesarias para que el sistema educativo no sea un freno en el desarrollo de estos alumnos que tienen, pues, unas cualidades especiales y que todo lo que queremos de integración, de no separar a los niños, todo esto que estoy totalmente de acuerdo que han expuesto varios portavoces parlamentarios anteriores, pero que el sistema no sea un freno, el desarrollo para que puedan alcanzar todo el potencial que ellos tienen como individuos.

A la Sra. Catalina Cerdà, quiero agradecerle sumamente la claridad y cómo ha dejado muy bien estructurados los puntos que creo que debe recoger lo que va a salir de este pacto para poder atender a su colectivo. Yo creo que no me quedan más preguntas, tampoco, después de lo que han preguntado portavoces anteriores, y también quiero reiterar la gratitud de su aportación.

Al Sr. Gabriel Bibiloni, quiero agradecerle también su presencia aquí, que parece que es una *rara avis*, desgraciadamente, porque un reto que tenemos enorme desde los..., (...) instituciones es conseguir la participación, y sobre todo la participación de los jóvenes, porque son el presente y son el futuro de nuestra sociedad. Entonces, me gustaría que, desde su punto de vista, me hiciera ver qué es lo que podemos mejorar para que no haya esa desafección de la participación en la vida política de los jóvenes, y cómo ve desde el punto de

vista de su colectivo cómo podríamos hacer que no haya tanto fracaso escolar, qué podríamos aportar, cómo lo ven ustedes desde su punto de vista.

Al Sr. Martorell no puedo nada más que darle las gracias por llegar a donde no llega la administración y que a lo mejor debería llegar, y que gracias a ciudadanos que se agrupan en asociaciones similares a la suya quedan necesidades importantes cubiertas. Entonces me gustaría saber si sólo tienen su actuación en Mallorca, si en Menorca -que yo soy diputada por Menorca- también hacen algo similar allí..., también en Ibiza y Formentera, aunque sea una diputada de Menorca. Y bueno, también después de la comisión me gustaría ponerme en contacto con usted para conocer todo su trabajo con mucho más detalle y ver en qué puedo serles de ayuda, si puedo hacer algo.

Y nada más que agradecerles a todos su participación, que es muy necesaria, que estén más cerca de sus representantes políticos a diario, que nos exijan también estar cerca de ustedes para poder traer la realidad de la sociedad a todas las situaciones que hacemos en este parlamento.

Muchas gracias.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Seijas. Ara pel Grup Parlamentari Socialista té la paraula el Sr. Enric Casanova, per un temps de cinc minuts.

EL SR. CASANOVA I PEIRO:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Després d'haver escoltat el que han dit els diferents representants l'únic que em queda és tornar a insistir a donar-los les gràcies. Pens que avui és una dels dies en què les aportacions han estat molt clares, molt aclaridores i molt contundents, crec que s'ha aportat aquí tota una sèrie de dades molt importants, i sobretot idees molt clares, perquè s'han fet aportacions molt concretes que s'hauran de mirar amb atenció per poder-les reflectir dintre de les conclusions d'aquesta ponència per poder-les incorporar.

Així i tot volia fer una pregunta a cadascun dels compareixents, i al Sr. Angosto li volia demanar..., ell ha parlat de la prevenció, del que s'ha fet en els darrers anys des que se signa el protocol, com s'ha avançat en la detecció, però jo voldria saber... que remarcàs una mica la importància d'aquesta detecció, i la meua pregunta seria al revés, és a dir, m'agradaria que pogués especificar quines serien les conseqüències de la no-atenció de l'alta capacitat, és a dir, la no-atenció de les altes capacitats comporta tota una sèrie de conseqüències, de conseqüències no sols educatives sinó també socials i fins i tot de caràcter sanitari, i per tant m'agradaria que pogués especificar una mica més aquestes conseqüències per poder-les combatre.

Després a la Sra. Cerdà li he de dir que crec que ha parlat molt clarament, ha especificat molt clarament què s'ha de fer, però així i tot crec que ha tocat un punt que per a mi és

importantíssim, que és el punt de la formació professional, com els alumnes amb determinades necessitats moltes vegades no poden assolir, per raons ics, estudis que van més enllà de la secundària i opten per camins de la formació professional, i ha parlat d'una cosa que considero que és importantíssim, que és el tema de les aptituds, de les aptituds dels alumnes i de la necessitat de l'equip d'orientació, i la meua pregunta va a veure si podria especificar o si té coneixement sobre quin personal específica hauria de testar aquestes aptituds per poder orientar aquests alumnes dintre de la formació professional, cap al sector (...), o cap a aquella formació professional més adient en funció de les seves capacitats, de la seva aptitud i demés.

Respecte del Sr. Bibiloni també li he de donar les gràcies; crec que ha fet una compareixença molt... molt des del sentiment, ha fet una compareixença d'encoratjar la gent, i ha presentat unes línies bàsiques molt clares, molt clares de què s'ha de fer per augmentar la participació. I a mi m'agradaria fer-li una demanda, i és si té clar com es podria facilitar l'apoderament de l'alumnat dintre dels centres, apoderament efectiu, és a dir, dintre dels centres moltes vegades els alumnes tenen unes..., no participen perquè ells tampoc no se senten apoderats per participar, o les participacions que se'ls deixen dintre dels centres són participacions de coses merament anecdòtiques, i potser els alumnes, ell que ha passat per diferents participacions a secundària i demés, si creu que s'ha d'apoderar, s'ha de donar més possibilitats a l'alumne per decidir sobre aspectes no tan anecdòtics sinó també més contundents sobre el seu currículum, sobre l'organització del centre i demés.

Ja per finalitzar, al Sr. Martorell, volem donar-li les gràcies. Crec que la informació que ens ha portat sobretot..., jo vaig estar mirant la memòria que va enviar prèviament, crec que és una memòria on s'especifica contundentment tota una sèrie de dades molt específiques i crec que s'està fent una feina espectacular, i sobretot m'agrada moltíssim la tabulació de les dades que hi ha, és a dir, hi ha una tabulació que després pot servir per extraure conclusions, que és important. Però així i tot li volia demanar, que crec que algun portaveu anterior ja ho ha fet, si des de Mallorca sense fam pensen que s'han de fer iniciatives específiques des del punt de vista educatiu per facilitar el desenvolupament de tots els aspectes de solidaritat, comerç just, és a dir, formació no formal, més actitudinal, que va més enllà dels currículums, i com es podria implicar.

Res més. Volem donar-los les gràcies, a tothom, i encoratjar-los a seguir amb la feina que estan fent. Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Casanova. I ara passam al torn de contestar les qüestions o preguntes formulades pels grups parlamentaris. Ho poden fer des del seient on són ara en aquests moments o, si se senten més còmodes, poden pujar a la taula.

En primer lloc, té la paraula el Sr. Salvador Angosto, per un temps de cinc minuts.

EL SR. REPRESENTANT DE L'ASSOCIACIÓ BALEAR DE SUPERDOTATS I ALTES CAPACITATS (Salvador Angosto i Posada):

Gracias. Bueno, como se suele decir iremos al lío porque en cinco minutos tantas preguntas... Con respecto a la pregunta que ha formulado el Grupo Parlamentario del PP, de qué medidas concretas se podrían añadir, nosotros más que apostar por medidas en concreto para el tema de altas capacidades, que a veces lo que hacen es condicionar el que realmente no sea... sean medidas inclusivas, es decir, si se hacen cuestiones específicas sobre altas capacidades normalmente se hacen fuera del aula y con medios y recursos que no son los habituales. Entonces sí que se pueden hacer cosas para las altas capacidades, que son las que se pueden hacer para lograr la educación que hablamos de equidad, inclusiva, para todo el colectivo, que sería por ejemplo la formación de docentes. Aunque el protagonista de la educación deban ser los alumnos o los estudiantes, la herramienta a través de la cual se debe hacer son los docentes, es la pieza fundamental. Y para que se pueda lograr esa educación de calidad tiene que ser a través de ellos. Evidentemente tienen que tener un soporte de todos los estamentos en el centro educativo y de la administración, pero se debe hacer a través de los docentes. Y ahora mismo la formación que hay, por ejemplo en aspectos de alta capacidad es nula, o prácticamente nula en todo lo que se está estudiando, en carreras de educación donde luego se va a ejercer, y ya no les cuento si es en otro tipo de carreras que al final acaban en educación como trabajo.

Sí que se pueden tener sistemas de educación multinivel, se puede fomentar el cooperativismo, se puede trabajar por proyectos y trabajar por ambientes. Es decir, hay métodos y se pueden hacer y de hecho se están haciendo en centros muy concretos y por personas muy concretas, pero se puede hacer. Pero la idea es que esa forma de trabajar y esa filosofía no sea particular y temporal, sino que sea de toda la educación. Entonces, medidas concretas, no queremos medidas concretas, lo que queremos es que cambie la filosofía de la educación y creemos que la herramienta fundamental debe ser a través de la formación de los docentes.

Con respecto a la pregunta de Podem, si hay diferencia entre discapacidad y sobrecapacidad. Evidentemente hay una diferencia y es que la capacidad intelectual digamos está...

(Se sent una veu de fons inintel·ligible)

Vale, no te he entendido. ¿Cuál era la pregunta? Ah! Vale. Y cómo podrá atender con los retos actuales altas capacidades. Vale, para atender con los retos actuales de altas capacidades volvemos un poco a lo mismo, cuanto más recursos se tengan, mejor serán atendidos, cuando los ratios sean más bajos más se podrá personalizar evidentemente, mejor atención tendrá el docente sobre sus alumnos. Pero no es lineal, no es directo, o directamente proporcional el ratio a que se tenga una buena atención, en concreto por ejemplo

sobre las altas capacidades. Se puede en aulas con ratios más elevados, se pueden tener sistemas educativos de multinivel, o de cooperativismo, o adaptaciones curriculares, o trabajar por proyectos. Evidentemente se verá más fácil en una clase con menos alumnos, pero se pueden hacer, se puede hacer.

La pregunta de MÉS por Mallorca. Bueno, no ha habido pregunta, ha sido más bien decir que iban a tener en cuenta que la escuela inclusiva iba también para las altas capacidades.

La pregunta de El Pi, si hay formación diferente para que pueda ayudar a entender las altas capacidades, si no he entendido mal. Evidentemente tiene que haber una formación diferente, realmente es que prácticamente no hay formación, como he comentado. Las altas capacidades son los grandes desconocidos, la mayoría de los docentes no saben qué son las altas capacidades y lo que se sabe es lo que se tiene como los mitos, que llevamos años trabajando para que se destierren. Tiene que haber una concienciación y tiene que haber una formación sobre altas capacidades.

Con respecto a lo que comentan..., bueno el diagrama del panorama actual, yo diría que lo que hay actualmente para el tema de intervención, una vez que están identificados, es un poco lo que teníamos antes en el tema de identificación, es decir, a demanda. Y siempre decimos lo mismo en la asociación, cuando nos preguntan ¿irá bien? Decimos depende, depende del profesor o del maestro o maestra que te toque, depende del gabinete de orientación del ciclo educativo en el que esté, depende de la dirección del centro educativo en el que esté, depende de orientación de los EOEP, o de orientación de educación y por último depende de la conselleria. Cuando todos estos digamos astros se alienan, entonces tenemos un resultado positivo, un alumno identificado y que son atendidas sus necesidades y, entonces, si me permiten la expresión, va como un tiro. Pero todo depende, ¿por qué? Porque no hay un procedimiento establecido, ahora sí lo hay de identificación y por eso tenemos el éxito, un éxito considerable que aunque seguimos sin estar satisfechos.

Si lográsemos en la intervención que hubiese también una concienciación, unos procedimientos, una normativa, seguramente se lograría lo mismo que estamos logrando en la identificación. Lo que ocurre es que hasta ahora sólo son medidas particulares, todo es voluntariado, en vez de estar en Mallorca sense fam, pues hay docentes que voluntariamente se forman ellos mismos porque tienen algún alumno en altas capacidades, les interesa, consideran que en vez de ser un problema es un reto y entonces ellos se forman por su cuenta e inician proyectos, o inician trabajos por su cuenta para atender a sus alumnos. Pero no hay nada establecido, ni nada procedimentado.

No sé si he contestado un poco... Vale.

Con respecto a la cuestión del Grupo Mixto, de las medidas necesarias para que el sistema educativo no sea un freno al desarrollo de las altas capacidades, pues es un poco más de lo mismo, es incidir en que si la educación es

personalizada y todos y cada uno desarrollan sus capacidades, sean cuales sean, las desarrollan hasta donde puedan y hasta donde quieran, no hay mejor medida que esa, que cada uno... y eso es lo que hablamos como inclusiva y los más personalizada posible, que todo aquel que quiera y pueda, llegue hasta donde quiera, en función de su capacidad y su motivación.

Pero las medidas necesarias, bueno pues aplicar este tipo de..., en cuanto al tema de altas capacidades, no sólo de altas capacidades, sino a todos nos vendría muy bien que la educación no fuese tanto una charla magistral y no un vomitar información por parte de los docentes hacia los alumnos, porque realmente hoy en día la información ya no la tienen los docentes, la información está..., Google es el que más tiene, cualquier buscador; de lo que se trata es de que los docentes tengan más una tarea de mentoría y de tutoría y de educador, más que de transmisión de información.

Y por último, con respecto a la pregunta del Partido Socialista, ¿qué consecuencias tiene la no identificación? Yo diría la no identificación o la identificación y no atención adecuada de las altas capacidades. En el mejor de los casos, una pérdida de talento y de creatividad que no sé hasta qué punto nos podemos permitir, y es una pérdida masiva porque hablamos de que hay muy pocos identificados y dentro de estos identificados muchos menos que sean atendidos adecuadamente. Con lo cual es una pérdida masiva, pero silenciosa, con lo cual no se ve. Pero tenemos evidentemente si vamos subiendo en la escala de gravedad, hay un 70% de bajo rendimiento académico, en contra de lo que se puede pensar que un alumno con alta capacidad es sinónimo de un rendimiento académico alto y de buenas notas, hay un 50% de fracaso escolar y abandono, que parece ser en lo del pacto que nos preocupa. Y luego incluso en casos más graves, se somatizan procesos de estrés, dolor de cabeza, estómago... En fin, hay temas derivados sanitarios. Hay un mayor acoso escolar por parte del colectivo de altas capacidades y evidentemente los casos más graves, un mayor índice de suicidios, no sólo en el tema de adolescentes, incluso de adultos, porque, como se ha dicho en la sala, hay altas capacidades que no encuentran su lugar en la sociedad y acaban tomando ese tipo de decisiones.

Y nada más.

LA SRA. PRESIDENTA:

Muchas gracias, Sr. Angosto. Ara té la paraula la Sra. Catalina Cerdà, per un temps de cinc minuts.

LA SRA. REPRESENTANT DEL'ASSOCIACIÓ BALEAR DE NINS I AMB MALALTIES RARES (Catalina Cerdà i Llompert):

Moltes gràcies. Sra. Núria Riera del Partit Popular, vostè ens ha demanat per mesures educatives i per partides pressupostàries. Evidentment, hi ha d'haver una partida pressupostària com diríem fixa, perquè les demandes sempre hi són any per any, així com pensam, o jo personalment, que

sempre hi ha d'haver un pressupost dedicat a educació i una partida grossa, igual que per a serveis socials i per a salut. Aquest pacte, o aquesta llei, o el que s'hagi de dir, no s'hauria de poder tocar així com vagin canviant els equips de govern. Venc a dir, si una cosa funciona que quedi, que la toquin més perquè si realment funciona..., que tot es pot millorar, evidentment, sempre es pot millorar.

Jo com a mesura educativa crec que és molt important la formació del personal educatiu, de tots els àmbits, els mestres evidentment, orientadors, psicòlegs, tota la gent que envolta aquests alumnes.

A mi no m'agrada molt parlar de discapacitats, jo dic que tenen altres capacitats i aquí englobaria les persones amb altres capacitats, venc a dir, crec que hem d'estar tots junt i que l'educació s'ha de personalitzar.

Un nin dins una classe pot estar totalment integrat si té un currículum adaptat, evidentment, perquè de vegades ens sorprèn que la dedicació que un professional, sabent com ha de tractar aquella persona, com l'ha de fomentar, com l'ha de..., -és que ara no em surt la paraula-, com l'ha d'empènyer perquè ell pugui posar en marxa tota la seva personalitat i tota la seva capacitat. Crec que això fa molt de bé a aquella persona.

Jo sempre dic que una persona, una nina com la meva, que està dins una classe ordinària des que va començar l'escolarització als tres anys, i ara fa sisè, és un bé per a ella, evidentment, se sent una més, però també és un bé per als altres perquè normalitzen la situació. No és una cosa rara tenir un company que va amb caminador i tal vegada les matemàtiques li van fatal, però tal vegada resulta que en ciències naturals, idè..., fa el mateix, du el mateix temari que puguin dur els altres.

Però crec que en això s'ha de fomentar molt la formació per als docents, se'ls ha d'ajudar que puguin aprendre com tractar i com fomentar les capacitats d'aquestes persones i evidentment dotar de recursos totes les escoles, recursos monetaris, de tot, tot el que faci falta.

No sé si he contestat la seva pregunta.

La Sra. Laura Camargo de Podemos ens ha demanat si es poden dur a terme amb les ràtios actuals. Home, si es doten de personal necessari i suficient pens que sí, crec que és una cosa de sentit comú, pens jo. Ara crec que dins una classe de primària són 25, si no vaig equivocada, el Pacte Educatiu diu que a infantil són 20 ara, a l'actualitat. Home, si fossin 20 molt millor a primària, perquè una persona, un alumne amb una discapacitat o amb una necessitat especial, diguem, crec que són dues places, venc a dir, si ja n'hi ha 25 i n'hi ha un amb necessitats especials idè són 26. Es podria millorar molt això de les ràtios evidentment.

La Sra. Maria Antònia Sureda d'El Pi, jo no conec exactament cap... cap tipus d'ensenyament per a educació especial. Nosaltres, des de l'associació, el que fem molt és

intentar anar a fer xerrades a les escoles, tant als equips docents com a tot l'alumnat i he de dir que veiem que les..., no sé com ho he d'explicar, que se sorprenen que hi ha moltes coses que es poden fer, però exactament un tipus de... no, em sap greu, no.

I el Sr. Enric Casanova del Partit Socialista que m'ha... especificar, jo crec que haurien de ser, així com a primària hi ha la funció de l'equip de l'EOEP, idè també dins formació professional crec que hi hauria d'haver la figura, podria ser un treballador social, podria ser... algú que tengués unes funcions per orientar dependent de les capacitats que té una persona. A veure, creiem que és molt necessari que puguin seguir estudiant, ja ho he dit abans, fins al 16 anys en què és obligatori hi són tots, però, i després què? Evidentment n'hi ha que poden anar a la universitat, però n'hi ha que tiren cap a la formació professional.

Crec que s'han de tenir en compte les capacitats que té cada persona i..., perquè després, el que hem dit, jo em puc entossudir a ser infermera, però no estar-hi capacitada, puc haver aprovat el curs i puc tenir el títol d'infermeria i després dur-me'n un xasco perquè tal vegada les meves capacitats no estan... no estan per allò i crec que si m'haguessin orientat a girar cap a un altre costat... crec que és necessari que hi hagi aquesta figura.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Cerdà. Ara té la paraula el Sr. Gabriel Bibiloni, per un temps de cinc minuts.

EL SR. COORDINADOR D'ESTUDIANTS EN XARXA I PRESIDENT DEL CONSELL D'ESTUDIANTS DE LA UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS (Gabriel Bibiloni i Femenias):

Gràcies. En primer lloc, vull agrair a tots els diputats que han intervingut per part dels grups parlamentaris les seves reflexions.

Contestaré més o menys per temàtica i en aquesta línia a la Sra. Núria Riera li he de comentar que sí, efectivament, fa falta que estigui garantit un mínim finançament a educació com a altres àmbits, i aquí sí que és molt necessari que els partits polítics arriben a posar-vos d'acord per garantir un bon finançament per a les Illes Balears, que esperem que arribi el més aviat possible i que deixem de tenir els greuges de finançament respecte d'altres comunitats de l'Estat.

Respecte de qüestions que afegiria, idè ho lligaré amb la qüestió d'empoderament estudiantil que comentava el Sr. Enric Casanova. A part de tota la tasca de representació, un representant mai no s'ha de deslligar dels seus estudiants i s'ha de potenciar també la democràcia directa. En aquest sentit, he de dir que efectivament, com apuntava el Sr. Casanova, quan se'ns té en compte i s'abandona aquesta actitud de vegades que ens trobam de paternalisme i se'ns deixa

decidir sobre les qüestions que ens afecten, idò els estudiants hi participam.

Per citar un exemple, estam en un procés en l'àmbit universitari d'avançament de les recuperacions dels exàmens de després de l'estiu a abans, sense entrar a valorar la qüestió que quan s'han fet consultes, idò precisament són els processos electorals, entre cometes, en què els estudiants més participen i s'han de fer... interessants tots aquests tipus de decisions i se li ha de donar la importància que pertoca, perquè quan es fa els estudiants complim i participam.

Per altra banda, vull contestar la Sra. Laura Camargo: el moviment estudiantil és feble? Bé, els estudiants es mouen, efectivament, el problema és que moltes vegades aquest moviment és puntual, crec que coincidirem que..., quan succeeixen qüestions transcendents sí que demostram que ens sabem moure i bé. On sí que hem de millorar molt és en organització.

Per donar un parell de reflexions, mentre el moviment estudiantil a Balears vagi a remolc o fins i tot dirigit des de la península crec que no podrem deixar de parlar de moviment estudiantil feble. Hem de ser autònoms també en això.

Per altra banda, hem d'aprendre molt del moviment feminista, especialment del de Mallorca que va demostrar el passat 8 de març com ens hem d'organitzar, com s'han de tenir les idees clares i com han de transcendir, com s'han d'explicar a la societat les reivindicacions.

Contestant ara a la Sra. Maria Antònia Sureda, efectivament, gràcies per... és a dir que és necessari que els estudiants tinguem aquesta empenta, i en la línia d'altres intervencions he de dir que hem d'explicar que si un lluita pot perdre, però si no lluita està perdut.

En aquest sentit, també vull agrair la intervenció del Sr. Josep Castells, i efectivament vull agrair-li també la línia que apuntava, que s'ha de reconèixer l'acció de servei públic en aquesta línia també del representant estudiantil. Clar, el que més rebem és experiència a nivell formatiu i personal, i només amb el fet que se'ns reconeguéssim i que no haguéssim de perdre tant de temps extra de les nostres vides i que no ens sortís, a més, car, pels mitjans que necessitam, idò ja milloraria molt en aquest assumpte. Compartesc totalment que hem de participar en l'evolució del sistema educatiu, som una part essencial de la comunitat i crec que tenim molt a dir.

Contestant també a la Sra. Montserrat Seijas, gràcies per la seva pregunta, aportacions quant al fracàs escolar. En aquesta línia, com ja han comentat els compareixents, ràtios, és importantíssim. Jo quan anava al primer de batxiller no cabíem a classe, i hem d'avançar cap a una atenció personalitzada per part del professorat. En aquesta línia també s'ha de replantejar l'educació i s'ha de fomentar el treball autònom i aprendre de veres, que no sempre és el que es fa, que a vegades és memoritzar, simplement, com s'ha dit. També s'ha de reconèixer i promoure els professionals docents que s'esforcen a innovar, i cada vegada més

pedagògicament més traslladar millor els coneixements que tenen. I per altra banda també s'haurà de debatre el tema de la conciliació i tot el debat sobre els deures escolars, qualque dia. També una orientació als instituts s'ha de potenciar, perquè la majoria d'alumnes no saben què fer quan acaben la seva etapa educativa, s'ha de millorar en aquest aspecte.

I finalment, per acabar, vull agrair-los a tots les seves distintes intervencions, i que tot i que m'han fet només una pregunta estaré encantat en altres ocasions d'establir col·laboracions, i res, moltes gràcies per les vostres reflexions.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Bibiloni. Ara té la paraula el Sr. Joan Martorell, per un temps de cinc minuts.

EL SR. REPRESENTANT DE MALLORCA SENSE FAM (Joan Martorell i Caimari):

Molt bé, gràcies a tots per les paraules que heu dedicat a Mallorca sense fam. És una tasca de tots.

Contestant a la Sra. Riera li he de dir que jo introduir qualque modificació a l'apartat que es refereix al tercer sector, diria que no perquè està molt clara la feina que s'ha de fer i la que es pot fer de cara als col·legis i les institucions; bé, sensibilitzar i seguir fent feina.

A la Sra. Camargo li diria que nosaltres seguim amb la sensibilització, i li diré una cosa que no he dit abans, i és que ha arribat un moment, perquè aquests darrers anys hem tengut concretament dues bessones que cada vegada que fan el seu aniversari recullen doblers per a Mallorca sense fam, és a dir, no volen cap regal ni un; d'això n'hem tengut quatre casos. A més d'això les famílies llavors el que fan és que conviden els nins que han tengut aquesta acció i aquesta idea a venir a veure Mallorca sense fam, què és el que fa i el que feim.

Quant al malbaratament, evidentment estan informats de quina manera s'ha de fer quan anam als col·legis, i li diré més, aquest any passat vàrem tenir a l'Institut de Marratxí que es va dedicar..., durant el mes de desembre vàrem tenir una xerrada amb ells i a continuació varen acordar que es faria un sopar solidari on ells comprarien el material, és a dir, Alcampo els va donar tot el material gratuït, ells varen cuinar, ells varen fer el sopar, hi varen anar bastants famílies, i pagant el plat no sé si a 7 o 8 euros varen recollir 800 euros que varen ser per a Mallorca sense fam; jo crec que estam en el bon camí per sensibilitzar aquestes persones, personetes que, ja dic, els espantarien les preguntes que em fan quan vaig a un col·legi, sobretot els de primària. Els que fan ensenyança mitja o això fan menys preguntes, els petits fan moltes preguntes: què passa amb això dels punts, què passa si un acaba els punts, què passa si tal, com han de venir, quants sou, quina feina feis, perquè has dit que fas molta feina si has dit que eres un jubilat i ja no fas feina... És a dir, en aquest nivell. Els ho explicam i intentam que ho entenguin el millor possible.

A la Sra. Vilaret li he de dir que sí, que a la memòria que se'ls va enviar veuran que hi ha Naüm, que nosaltres declaram que hi ha 100 persones; que hi ha al col·legi de Sant Alfonso Maria Ligorio, declaram que són 200 persones, o personetes; al col·legi públic, 100, i al col·legi Verge de Lluc, 100. A aquests col·legis i a aquests centres se'ls donen galletes i llet sempre que ho demanen.

He de dir al Sr. Casanova, que ha fet el comentari de la memòria, que aquestes dades que donam dels col·legis són falses perquè no varem voler posar les vertaderes, és a dir, al llistat de beneficiaris per institució nosaltres declaram que hem ajudat 1.654 persones, de les quals 620 corresponen al menjador Tardor que també ajudam. Als col·legis si haguéssim posat les xifres vertaderes se'ns hagués disparat, i varem pensar que no hagués tengut la credibilitat que pugui tenir.

Respecte del tema del malbaratament només li diré que nosaltres tenim un handicap, i és que entregam els aliments el dimecres al matí, per tant ens podem cuidar de recollir, tota aquella alimentació que puguem, ha de ser el dimarts horabaixa, vespre, o el dimecres al matí a primera hora, independentment que tenim una cambra frigorífica. Però a més li diré que 17 empreses, de les quals n'hi ha 6 que són forns o pastisseries, es varen recollir quasi 4 tones d'aliments que no es varen malbaratar, es varen aprofitar. I després hi ha una gran superfície que, ho he de dir perquè s'ha de dir, que és Lidl, que cada dia, cada dia, cada dia hi ha un camió de l'Associació Lions Club de Calvià que recorre tots els Lidl que hi ha a Mallorca i recull tot el que és susceptible de poder-se consumir però que ells no poden vendre. A nosaltres ens toca els dimarts; el dimarts passat precisament ens varen entregar quasi 1.800 quilos de producte fresc: verdures, fruites i la resta d'aliments, que he de dir que cada dimarts hi ha un equip de deu persones que quan arriba el camió fan el triatge de tot el que és aprofitable, i el que no és aprofitable es guarda per a un senyor que té porcs i gallines i s'ho endú ell. Vull dir que això ho tenim, allò del malbaratament, ho tenim, vaja..., a punt de caramel. Què passa?, que si tenguéssim més empreses evidentment ho faríem.

És curiós, però l'any passat, per exemple, quan es va fer l'Ironman d'Alcúdia, que tots sabran, o quan es va fer aquest mes passat una prova de nòrdic de l'Ajuntament de Palma, quan va acabar l'Ironman l'empresa Kumulus té el meu telèfon, i ens telefona i ens diu: "Joan, escolta, que això s'ha acabat, veniu a cercar això?", "sí"; la darrera vegada es varen recollir 400 quilos de fruita: pomes, plàtans i botelletes d'aigua. Tot això es dona a les famílies beneficiàries. D'aquest darrer no sé si varen ser 300 o 400 quilos i botelletes d'aigua, vull dir que estan pendents d'això.

Quant a la Sra. Sureda li he de dir que sí, que seguim amb les ganes d'anar a les escoles, de seguir amb el voluntariat, de contar a la gent jove els valors del voluntariat, i he de dir que a part de convidar els col·legis a venir a veure'ns, tots els que volen, n'hi ha moltíssims que s'han apuntat com a voluntaris. Nosaltres el mes de desembre, el darrer dissabte de desembre, sempre feim una gran recollida a Alcampo des de fa quatre anys; en 12 hores la darrera vegada varem recollir quasi 5

tones d'aliments. Aquí varen venir molts d'alumnes, evidentment acompanyats d'un professor, i van allà i ens ajuden a fer la recollida. Vull dir que ho tenim en compte.

Quant al Sr. Castells, si hi ha sinèrgies. Sí, hi ha totes les que podem i més. Li diré que des de 2010 pràcticament dues vegades per setmana Mallorca sense fam anava a l'Escola d'Hostaleria a recollir tot el que no s'havia consumit i s'entregava a dues associacions, concretament Zaqueo i Es Refugi, fins que va arribar un moment que ells tenien mitjans, ells tenien persones, i són ells que van a recollir així. Aquests dos darrers o tres anys hi ha un conveni entre l'Obra Social de la Caixa, Mallorca sense fam i l'Escola d'Hostaleria per fer..., és a dir, es dota l'Escola d'Hostaleria d'una quantitat perquè pugui fer més quantitat de cada aliment dels que fan perquè puguin arribar a aquestes associacions. Nosaltres varem cedir els drets cap aquestes dues associacions. És a dir, és una cosa que ens preocupa i estam disposats a col·laborar amb tot aquell que vulgui. Nosaltres atenem tot aquell que ens crida, que necessita, perquè estatutàriament varem néixer per ajudar als més necessitats, però també ajudar a tots els que ajuden. És a dir, qualsevol entitat o associació es pot dirigir a nosaltres i amb molt de gust tenim capacitat per poder-los ajudar.

A la Sra. Seijas dir-li que no, només estam centrats a Mallorca perquè trobam que ja n'hi ha abastament amb el que tenim, perquè tenim famílies que vénen de pobles de Mallorca, independentment que a l'estudi que vostès tenen, ho tenen per codis postals, les famílies. Sé que el 2013 hi va haver un intent per fer Menorca sense fam, sé que es varen començar unes xerrades a Ciutadella, però la veritat és que no sé com va acabar perquè la persona que duia les gestions ja no està amb nosaltres.

I al Sr. Casanovas, dir-li que bé, quant a l'informe que vostès han rebut, nosaltres tenim una memòria molt més extensa, són quasi 40 fulles on es relacionen totes les persones que fins ara ens han ajudat, són prop de 140 i totes aquelles entitats o empreses que són devers 300 i busques. Però vaig fer un resum de la memòria per a vostès. Quan una persona o una empresa ens vol ajudar, el primer que fem és entregar-li la memòria, si després de llegida la memòria considera que ens ha d'ajudar, és benvinguda, si considera que no, idò no. Habitualment tots diuen que sí després de veure les dades evidentment.

I bé, exposam el valor del voluntariat sempre que podem i ja dic, una cosa que funciona i que els encanta és que els nins, o els alumnes vinguin a Mallorca sense fam i si pot ser, que vinguin un dia que nosaltres fem el repartiment. Tots vostès queden convidats a venir un dimecres, a partir de les 9.30 i fins les 12.30 i veuran aquest nou invent de supermercat solidari, no és idea nostra, vull dir que Càritas ja ho feia el 2010 a Girona, però pensam que hem millorat un poquet el projecte.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Martorell.

Hem arribat al final d'aquesta compareixença, d'aquest debat. Volem agrair la presència del Sr. Salvador Angosto, de la Sra. Catalina Cerdà, del Sr. Gabriel Bibiloni i del Sr. Joan Martorell. Dir-los que els serveis parlamentaris els faran arribar un enllaç amb la còpia del *Diari de Sessions* perquè vostès puguin tenir aquesta informació i també de les fotografies que els hagin pogut fer, perquè tenguin un record d'aquests moments.

Moltíssimes gràcies. I no havent-hi més assumptes a tractar, s'aixeca la sessió.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS